ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΤΖΩΝΣ

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ !...

ΡΕΙΣ από τοὺς ὑπαλλήλους τῆς μεγάλης Τραπέζης διέπραξαν τὴν κατάχρησι : Ὁ λογιστὴς Οὐάλλας, ὁ ὑπάλληλος τοῦ τμήματος καταθέσεων ὄψεως Κέϊθ κι' ὁ ταμίας Ντηλανέϋ. Ἄρχισαν ἀπὸ μικρὰ ποσά, ἀπὸ τὸ 1929, καὶ σιγὰ - σιγὰ τραβοῦσαν ὅλο καὶ περισσότερα. Ρίχτηκαν μὲ τὰ λεπτὰ αὐτὰ σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις. Φαίνεται ὅμως πὼς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ χρήματα φέρνουν ἀτυχία. Ὅλες τους ἡ δουλειὲς ναυάγησαν, ἡ μιὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κι' ὅλο κι' ἔκλεβαν, μὲ τὴν ἀγωνία πῶς νὰ καλύπτωνται, πῶς νὰ κρύβουν τὰ κενὰ σὲ κάθε ἐποχὴ ἐπιθεωρήσεως.

Τώρα ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν σήκωνε πειὰ θεραπεία. Τὸ ποσὸν ἦτανε κολοσσιαῖο. Στὴν πρώτη προσεχῆ ἐπιθεώρησι, θὰ τοὺς ἀνακάλυπταν. Τὸ ἤξεραν αὐτὸ κι' οἱ τρεῖς τους. Ὁ Οὐάλλας ὅμως ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν παραδέχονται ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Στὴ συνείδησί του τὰ χρήματα τὰ πῆραν δανεικά. Μιὰ γρήγορη στροφὴ στὸ Χρηματιστήριο καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ ἐπιστρέψουν ὅλα. Δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῆ οὔτε νὰ προφέρη τὴν ἀνατριχιαστικὴ λέξι «κατάχρησις» !...

Τὸ Χρηματιστήριο ὅμως ἐξακολουθοῦσε τὴν πορεία του, ἀντίθετη μὲ τὶς ἐπιθυμίες καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν τριῶν συνενόχων. Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ μαζευθοῦν κάπου, γιὰ νὰ σκεφθοῦν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν. Ἀνταμώθηκαν στὰ ὑπόγεια διαμερίσματα τῶν θησαυροφυλακείων τῆς Τραπέζης, στὸ γραφεῖο ἑνὸς συναδέλφου ποὺ ἔλειπε μὲ ἄδεια. Ἐκεῖ θὰ μποροῦσαν νὰ σκεφθοῦν μὲ τὴν ἡσυχία τους, νὰ βροῦν κάποια διέξοδο, ν' ἀποφασίσουν τί πρέπει νὰ κάνουν, γιατί ἡ κατάστασις εἶχε φτάσει κυριολεκτικὰ στὸ ἀπροχώρητο.

Ὁ Οὐάλλας κάθησε στὴ μιὰ ἄκρη τοῦ γυαλιστεροῦ μαονένιου τραπεζιοῦ. Στὰ δεξιά του κάθησε ὁ Κέϊθ κι' ἀντίκρυ του ὁ Ντηλανέϋ.

—Ἀδύνατον νὰ καλυφθῆμε ἐγκαίρως γιὰ τὴν προσεχῆ ἐπιθεώρησι, εἶπε ὁ Ντηλανέϋ. Τὸ ποσὸν εἶνε σημαντικό, μεγαλείτερο ἀπὸ κάθε φορά. Καὶ ἡ κατάχρησις θὰ φανερωθῆ εὐχερέστατα, μὲ τὴν πρώτη ματιά. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό ;...

—Πότε θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθεώρησις ; ρώτησε ὁ Οὐάλλας, προσπαθῶντας νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία του.

—Ὅπως ἔμαθα, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔρχεται αὔριο, ἀπάντησε ὁ Ντηλανέϋ, βγάζοντας ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὴν τσιγαροθήκη του. Ἔχει σπίρτα κανένας ἀπὸ σᾶς ;

Ὁ Οὐάλλας τοὔστειλε συρτὰ πάνω στὸ τραπέζι τὸν ἀναπτῆρα του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπο τοῦ Ντηλανέϋ φωτίστηκε, καθὼς ἄναβε τὸ τσιγάρο του.

—Πρέπει νὰ βροῦμε κάποιο τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγουμε, εἶπε, ἐλπίζοντας ἀκόμη, ὁ Οὐάλλας, καὶ κύτταξε κατάματα τὸν Ντηλανέϋ, προσμένοντας τὴ γνώμη του.

—Ἂς μὴν εἴμαστε παιδιά, εἶπε τότε ὁ ταμίας. Εἴμαστε γιὰ τὰ κάτεργα. Πάρτε το ἀπόφασι. Δὲν βλέπω καμμιὰ διέξοδο...

—Δὲν μὲ μέλλει γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ψιθύρισε ὁ Κέϊθ στενάζοντας. Τὶς γυναῖκες μας συλλογίζομαι, τὶς γυναῖκες μας καὶ τὰ παιδιά μας...

—Φυσικά, ἀλλὰ καὶ γιὰ μᾶς δὲν εἶνε λιγώτερο φρικτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶπε ὁ Ντηλανέϋ. Διάβασα τοὺς νόμους. Θὰ πάμε—τὸ λιγώτερο—εἴκοσι χρόνια κάτεργα ὁ καθένας μας ! Ὅπως βλέπετε, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ προφτάση κανένας νὰ βγῆ ζωντανὸς ἀπὸ κεῖ μέσα... Καὶ τί νὰ βγῆ, καὶ τί νὰ κάνη, ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ;...

—Εἴκοσι χρόνια ! Εἴκοσι χρόνια !... ψιθύρισε κι' ὁ Οὐάλλας.

Ὁ Ντηλανέϋ ὅμως δὲν τὸν πρόσεξε διόλου καὶ στράφηκε πρὸς τὸν Κέϊθ. Τὰ μάτια του ἔλαμναν ἀπὸ μιὰ ἀσυνήθιστη φλόγα.

—Ἀκοῦστε με, εἶπε, ρίχνοντας ἐπιτέλους τὸ βλέμμα του καὶ στὸν Οὐάλλας. Ἔχω μιὰ ἰδέα, ποὺ μπορεῖ νὰ σώση τοὺς δυὸ ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ λυτρώση καὶ τοὺς τρεῖς μας ἀπὸ τὰ κάτεργα...

Ἔβγαλε μιὰ τράπουλα ἀπὸ τὴν τσέπη του.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα μου, συνέχισε. Θὰ τραβήξουμε ὁ καθένας μας ἀπὸ ἕνα χαρτὶ κι' ὅποιος χάση, θὰ πάρη ἀπάνω του ὅλη τὴν εὐθύνη ὁλοκληρωτικά. Καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι θὰ φροντίσουν γιὰ τὴν οἰκογένειά του.

Ὁ Οὐάλλας στριφογύριζε ταραγμένος πάνω στὸ κάθισμά του.

—Δὲν καταλαβαίνω καλά, εἶπε. Θαρρῶ πὼς εἴπες πὼς κανένας μας δὲν θὰ πάη φυλακή...

Τότε ὁ Ντηλανέϋ εβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα αὐτόματο περίστροφο καὶ τὸ ἀκουμπησε πλάϊ στὰ χαρτιά.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησίς μου ! εἶπε. Θὰ τὰ παρουσιάσουμε τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε ὅλα τὰ βάρη νὰ πέσουν πάνω σ' ἕναν ἀπὸ μᾶς, ἂς ποῦμε σὲ μένα. Ἔτσι σεῖς οἱ δυὸ γλυτώνετε. Δὲν μποροῦν νὰ φυλακίσουν ἕναν σκοτωμένο !....

Ἡ καρδιὰ τοῦ Οὐάλλας χτυποῦσε πολὺ ἀκανόνιστα, μέσα στὴ σιωπὴ ποὺ ἐπακολούθησε τὴν πρότασι αὐτή.

—Δὲν φαντάζομαι νἆναι τόσο ἀπελπιστικὴ ἡ κατάστασις... Ἂς περιμένουμε ὥς αὔριο τὸ πρωί, εἶπε, κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε.

Ὁ Ντηλανέϋ δὲν φάνηκε πὼς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια του. Κύτταξε τὸν Κέϊθ, ποὺ ἔσιαζε τὸ κουμπὶ τοῦ μανικετιοῦ του, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε.

—Τί λὲς ἐσύ ; τὸν ρώτησε μ' ἐπιμονή.

—Δέχομαι ! "Ας ἀποφασίσει ἡ τύχη !... ἀποκρίθηκε.

Τότε ὁ Ντηλανέϋ ἄνοιξε τὴν καινούρια δεσμίδα τῶν χαρτιῶν κι' ἄρχισε νὰ τ' ἀνακατεύη. Ὁ Οὐάλλας τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ὑποπτο μάτι.

—Μοῦ φαίνεται..., ἄρχισε νὰ λέη.

—Σιωπὴ τώρα ! φώναξε ὁ Ντηλανέϋ. Τὰ λόγια εἶνε περιττά. Θὰ μοιράσω τρία χαρτιά. Ἕνα στὸν καθένα μας. Τὸ μεγαλείτερο χαρτὶ χάνει. Τίποτε ἄλλο !....

Ὁ Οὐάλλας ἦτανε περισσότερο πεθαμένος, παρὰ ζωντανός. Κύτταξε ἄφωνος, κίτρινος, τὸν Κέϊθ, ποὺ ἔκοψε τὰ χαρτιά. Ὁ Ντηλανέϋ ξεχώρισε τρία χαρτιά.

Ἕνα, δύο, τρία !... Ὁ Ντηλανέϋ ἀκούμπησε τὰ χαρτιὰ πάνω στὸ τραπέζι. Ὁ Οὐάλλας ἄπλωσε τὸ χέρι του.

—Μὴν ξεχνᾶτε, εἶπε ὁ Ντηλανέϋ, ὅτι τὸ μεγαλείτερο χαρτὶ χάνει...

Καὶ τράβηξε ἀμέσως κατόπιν τὸ χαρτὶ του καὶ τὸ γύρισε μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι. Ἦταν τὸ ἐννέα κοῦπα !...

Ὁ Οὐάλλας ἔπιασε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ σαγόνι του, γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται, καθὼς χτυποῦσε ἀπὸ τὴν τρεμούλα του. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι τράβηξε τὸ χαρτί του. Ἦταν τὸ ὀχτὼ σπαθί !...

Ὁ Κέϊθ κύτταξε τὰ σχέδια, ποὺ ἦσαν στὴν ἀνάποδη τοῦ μοναδικοῦ χαρτιοῦ, ποὺ ἀπόμεινε γι' αὐτόν. Ἐπιτέλους, σήκωσε τὴ μιὰ γωνιὰ τοῦ χαρτιοῦ καὶ τὸ κύτταξε.

—Νὰ τὸ δοῦμε καὶ μεῖς ! φώναξε ὁ Ντηλανέϋ, κι' ἀναποδογύρισε μονομιᾶς τὸ χαρτί. Ἦταν τὸ δέκα μπαστοῦνι !...

—Αὐτὰ ἔχει ἡ τύχη !... εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή.

Ὁ Οὐάλλας συνῆλθε. Ξαναζοῦσε. Εἶδε τὸν Ντηλανέϋ, ποὺ ἔδινε τὸ περίστροφο στὸν Κέϊθ.

—Θᾶρθης ἀπόψε στὴν Τράπεζα καὶ θὰ τὰ τακτοποιήσης, ὅπως μείνουμε σύμφωνοι, τοῦ εἶπε. Στὶς ἐννέα ὅλα πρέπει νἆχουν τελειώση !...

Ὁ Κέϊθ ἔβγαλε τὰ γυαλιά του καὶ τὰ σκούπισε πολὺ προσεχτικά.

—Μὴ βιάζεσαι ! εἶπε στὸν Ντηλανέϋ, κι' ἔβαλε τὸ ἄπλο στὴν τσέπη του. Τὰ ὡμολόγησα ὅλα σήμερα τὸ πρωὶ στὸν διευθυντή μας. Ἔτσι, γλυτώνω ἐγώ, μονάχα μὲ δυὸ χρόνια φυλακή !...

Ἐπηκολούθησε μιὰ σιωπή, γεμάτη ἀγωνία.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ταμία ἔδειχνε ὅλη τὴ λύσσα, ποὺ ἔβραζε μέσα του.

—Εἶχα τύψεις γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα, ἐξηκολούθησε ὁ Κέϊθ, μ' ἕνα διαβολικὸ χαμόγελο. Ναί, εἶχα τύψεις, γιατί τὰ μαρτύρησα ὅλα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ, πρὸ ὀλίγου, σὲ εἶδα νὰ μοῦ πασσάρης τὸ δέκα. Νἆξερες τί καλὸ μοῦ ἔκανες, μ' αὐτὴ σου τὴν κακοήθεια !...

Σηκώθηκε κατόπιν, πῆγε πρὸς τὴν πόρτα καὶ εἶπε πάλι :

—Μᾶς περιμένουν στὴν πόρτα. Μόλις βγοῦμε ἀπὸ τὴν Τράπεζα, θὰ μᾶς συλλάβουν...

Ὁ Ντηλανέϋ ὥρμησε κατεπάνω του. Ἐκεῖνος ὅμως ἔφυγε βιαστικός. Ὁ Οὐάλλας καθότανε βουβὸς στὸ τραπέζι.

—Σὲ εἶδα κι' ἐγὼ ποὺ διάλεξες τὸ δέκα, εἶπε στὸν Ντηλανέϋ. Σ' εὐχαριστῶ, πάντως, ποὺ δὲν τὸ ἔδωσες σὲ μένα...

—Δὲν εἶμαι κουτός ! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἤξερα πολὺ καλὰ πὼς δὲν θὰ εἶχες ποτὲ τὴ δύναμι νὰ πετάξης τὰ μυαλά σου στὸν ἀέρα. Μὰ τώρα πειὰ εἶν' ἀργά. Χάθηκαν ὅλα ...

Σηκώθηκαν κατόπιν καὶ τράβηξαν νὰ φύγουν.

Τρέκλιζαν σὰν μεθυσμένοι. Κι' ἦσαν χλωμοί, χλωμοὶ σὰν νεκροί....

Ὁ Ντηλανέϋ γύρισε τὸ χαρτί του. Ἦταν τὸ ἐννέα κοῦπα !...